

گفتگوی خواندنی آگروفودنیوز با محمود مرشدی ، موسس شرکت ماشین سازی مرشدگوهر

محمود مرشدی متولد سال ۱۳۳۸، موسس و مدیرعامل شرکت ماشین سازی مرشدگوهر و همچنین دبیر انجمن صنفی ماشین سازان نان و شیرینی ایران که با چهل سال سابقه فعالیت در صنعت ماشین آلات نان می باشند. مطلبی که در زیر می خوانید چکیده ایست از گفتگوی صمیمانه آگروفودنیوز و نشریه صنعت غذا با ایشان:

س: جناب مرشدی لطفاً سابقه ای از خودتان در صنعت غذا بفرمایید.
در زمانی که بنده وارد صنعت شدم، ماشین سازی به صورت کنونی نبود و پایه کارها از تراشکاری شروع می شد. بنده از جوانی به خاطر علاقمندی به کارهای فنی و ساخت ماشین آلات وارد این حوزه شدم و به همین دلیل در آن زمان دستگاههای چپس و دستگاههای داروسازی ساختم. تا اینکه در سال ۵۵ وقتی آلمانها در تنها نمایشگاهی که آن زمان در نمایشگاه تهران با حضور کلیه صنایع غذایی برگزار می شد، یک دستگاه فرم دهنده نان به نمایش گذاشتند، بنده نیز با خرید این دستگاه، شروع به کپی و بومی سازی این دستگاه در کشور کردم چرا که آن زمان در کشور برای ساخت نان بلوکی با دست کار انجام می شد و با ساخت این دستگاه در کشور باعث تسهیل تولید نان بهداشتی توسط

دستگاه توسط اینجانب شد.

این باعث شد بنده با هدف از پیش تعیین شده با اندوخته های در حوزه صنعت اقدام به تاسیس واحد تولیدی ماشین آلات پخت نان و شیرینی نمودم و پس از گذشت ۴۰ سال افتخار این را داریم در خدمت صنعت نان کشور حضور فعال داشته باشیم.

اخیراً احساس مسئولیت می کنیم که علاوه بر ساخت انواع نان حجیم و نیمه حجیم، وارد ساخت ماشین آلات نان سنتی کشور نیز شویم.

س: چرا برای صنعتی کردن نانهای سنتی خود تاکنون در کشور اقدامی نشده است؟

خود ما با سابقه چهل سال در این زمینه ورود نکردیم، چون آرد دولتی است و نانوا به دلایل مختلف از جمله عدم ایجاد رقابت، ماشین آلاتی که الان حضور دارد، تعداد معدودی فنی ساز هست که استاندارد و اصول را در تولید رعایت کردند و عضو انجمن می باشند. دولت بعد از سالها که بودجه ای در این زمینه اختصاص داد در عوض اینکه در اختیار ماشین سازان داخلی قرار دهد به خارجیها داد.

وقتی صحبت از نان صنعتی است، فقط نان حجیم نیست کما اینکه نان لواش و تافتون را هم می توان به صورت صنعتی تولید کرد لذا اگر نانی را از حالت کارگاهی خارج کردیم و در کارخانه، ماشین آلات و دانش و تکنولوژی را وارد خط تولید کردیم و تولید انبوه کردیم می شود تولید صنعتی. منتها نان سنگگ و بربری را در حال حاضر نمی شود صنعتی تولید کرد و تنها لواش تا حدودی صنعتی تولید می شود. از آنجاییکه این سرمایه گذاریها نشده و بودجه در این زمینه باید در اختیار ماشین سازان ایرانی قرار گیرد چرا که اروپاییها نمی توانند ماشین آلاتی که محصول بومی کشور را تولید کند و ابداع آن با سازندگان داخلی بوده آنطور که شایسته است تولید کنند. اگر خود سازنده بخواهد اصولی کار کند قیمت ۴ برابر می شود لذا نیاز است دولت در این خصوص بودجه و تسهیلاتی را در نظر بگیرد.

س: جناب عالی بعنوان دبیر انجمن سازندگان ماشین آلات نان و شیرینی کشور چه راهکاری را برای نهادینه کردن و استفاده از ماشین آلات استاندارد در واحدهای نانوایی پیشنهاد می کنید؟

چهار سال است که این انجمن شکل گرفته از سال ۸۵ استاندارد برای ساختن ماشین آلات و تجهیزات جانبی آن اجباری است. متأسفانه یک جای کار استاندارد به حق سخت گیری صورت می گیرد و جای دیگر در واحدهای تولید نان همین طور رهاست. شما الان یک ماشین بخرید کسی نمی گوید باید دستگاه استاندارد تهیه کنید و خریداران ترجیح می دهند در اول راه ماشین آلات غیر استاندارد به قیمت ارزانتر تهیه کنند و از شرکتهای زیرزمینی که استاندارد ندارند، این ماشین آلات را تهیه کنند و این باعث می شود شرکتهای دیگری که به صورت استاندارد کار می کنند با افزایش هزینه های سی درصدی ساخت، فروش کمتری در بازار داشته باشند.

متأسفانه همین دستگاههای غیر استاندارد که در سراسر کشور کار می کنند باعث آلودگی محصول نهایی، بالا رفتن میزان سوخت و در نتیجه آلودگی هوا می شوند. در حال حاضر تنها ۳۰ درصد دستگاه هایی که در

کشور تولید می شوند استاندارد است و رونق به جهت خرید و فروش، با ۷۰ درصد ماشین آلاتی است که بصورت غیر استاندارد هستند.

س: پس این دستگاههای غیر استاندارد باعث نمی شود نهادهای نظارتی از جمله بهداشت نظارت بیشتری برای تولید محصول سالم که قوت اصلی مردم است داشته باشند؟

صحتهایی در این زمینه شده است که برای هر چند واحد ناوایی، یک کارشناس معرفی و بصورت هفتگی بر تولید آنها نظارت داشته باشند. ولی چیزی که برای تولید محصول سالم لازم است که باید سه رکن رعایت شود یکی از آنها استفاده از ماشین آلات و تجهیزات استاندارد است و دوم مواد اولیه مرغوب و سومی دانش فنی است.

س: ارزیابی جنابعالی در فضای جدید بوجود آمده بعد از برجام و راهیابی کالاهای ایرانی به خارج و همچنین سرمایه گذاری شرکتهای خارجی در کشور چیست؟

در دوران تحریم تاثیر چندانی در صنعت ماشین آلات نبود، یعنی صادرات و واردات بود ولی تاثیری در قیمت محصولات بوجود نیامده است و شوکی به این صنعت وارد نشد. البته رد و بدل کردن مسایل مالی تسهیل شده است که این می تواند در آینده سبب این شود که تجارت در این صنعت بیشتر شود. تشکلهای باید هدفمند عمل کنند اگر قرار است که ماشین آلاتی وارد شود بصورت هدفمند باشد یعنی در قسمتی که ضعیف هستیم صورت پذیرد و واردات انجام شود. در کشور دوکارخانه قدر

اتومبیل سازی که کل ارگان های دولتی از آنها حمایت می کند و گمرکی صد در صد دارد، ولی شرکتهایی از قبیل ما هیچگونه حمایتی نداشتیم و گمرکی صفر داریم، ولی راهمان را ادامه دادیم. مصرف کنندگانی هستند که دوست دارند محصول خارجی داشته باشند، ما نیز آنها را کمک می کنیم چرا که خدمات پس از فروش را انجام میدهیم. در حال حاضر هدف اینست که در قسمت‌هاییکه ضعف وجود دارد تقویت نمائیم و به کیفیت مطلوب برسیم و این امر شدنی است. ما باید هنر این را داشته باشیم تا کیفیت بالاتری داشته باشیم که بتوانیم با اروپاییها رقابت کنیم.

س: چه راهکاری را داشتید که بازارهای هدف ما جهت صادرات ماشین آلات بیشتر شود؟

در صنعت ما به کشورهای آسیای میانه، عراق، آفریقا و حتی برخی از کشورهای اروپایی صادرات داشته ولی برای گسترش آن در صنعت باید حمایت و مشوقهایی صورت پذیرد و شرط و شروطها برداشته شود. علت اینکه ما در صادرات نسبت به ترکیه عقب تر هستیم به دلیل حمایت کشورها از تولیدکنندگان و صادر کنندگان است که این دو اصلاً قابل مقایسه نیستند. کلاً چند فاکتور باید باشد که در کنارهم باعث شود صادرات انجام شود ایجاد رقابت، تولید محصول با کیفیت، در کنار حمایت دولت می تواند راهگشای ورود اجناس و ماشین آلاتی ایرانی به سایر کشورها شود.

س: جنابعالی اولین باری که توانستید محصول خود را به خارج از کشور صادر کنید چه زمانی بود؟

این یکی از بهترین خاطرات بنده می باشد که محصول کشورمان که ماشین آلات صنعت نان بود برای اولین بار در سال ۱۳۷۰ به بحرین صادر کردیم. وقتی دستگاه در آن کشور راه اندازی شد از باور خارج بود و بحرینیها که برخی از آنها هنوز خود را ایرانی می دانند از این پیشرفت محصولات کشورمان جشن گرفته بودند که این لذت کار و شادی بنده را دوچندان کرد.